

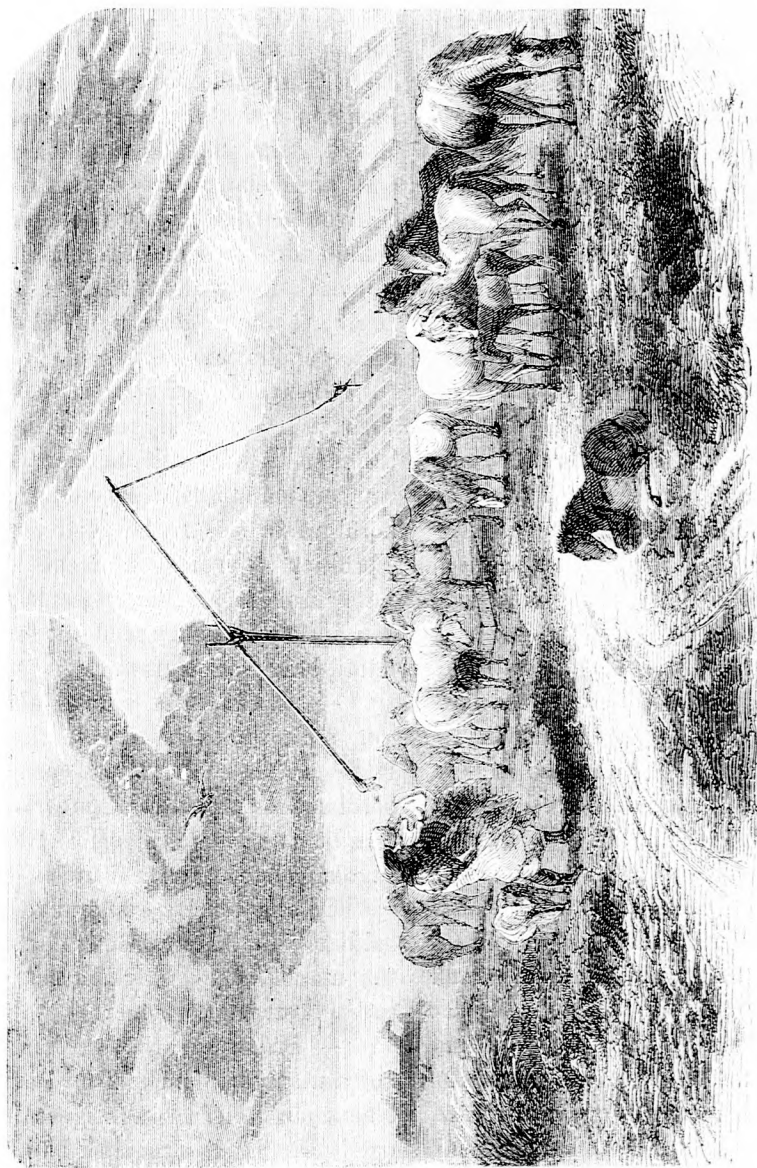
KIS LAP

Az EJ SZOMSZÉD. (Lásd a 126. lapon.)

A mos Nyári Pörkölt. (Dísz a tea. Pörkölt.)

VIHAR A PUSZTÁN. (Lásd a 125. lapon.)

(Folytatása a 116. laphoz.)

dig csak Mártha után kívánczónál, akit jobban szeretsz s előbb-utóbb mégis csak hozzá mennél; jobb lesz tehát, ha mindjárt fölkeresed. Befogatok és elviszlek kocsin Budapestre, ha nem találnád meg dadádat, vagyha bármi okból nem maradhatnál nála, akkor csak jöjj vissza hozzám. Szücs János a nevem, egyszerű falusi ember vagyok, de szívesen fogadlak mindig s az én gyerekeim közt elférsz te is, kis öcsém.

Imrike alig tudott szavakat találni, hogy háláját kifejezze a nemes szívü embernek; oda sietett hozzá és könyes szemekkel ölelte meg.

— No, no, kis fiam, sohse hálálkodjál, hiszen minden embernek kötelessége segíteni a szerencsétleneken amennyire lehet. Hát csak azt mondom, ne felejtse el János gazdát. Most pedig induljunk, Jóska fiam már befogott, s jó lesz még sötétben kijutnunk a faluból, mert tudod, hogy a te kedves kutyád itt veszedelemben van, az egész falu népe leskelődik rá, ha nem vigyázunk, még elfogják.

— De hát . . . igazán kocsiba fogat én miattam? kérdé Imrike.

— Igazán hát! Ma különben is szombat van, ilyenkor a fuvaros ember már nem indul utra, a lovak úgy is pihenének. Ha jól hajtunk, délutánra beérünk Budapestre. Aztán ne is bucsuzgassunk sokat . . . úgy sejtem, hogy mi még látni fogjuk egymást. No, menjünk szaporán, mert virradni kezd! Gyönyörű nap lesz, meglásd, mily kellemesen fogunk utazni.

A derék János gazda szavai oly jól hatottak Imrikére, hogy majdnem teljesen elfelejtette minden aggodalmát s már

szinte azt hitte, hogy tul van minden bajon, egy pár óra mulva ott lesz Márhánál. Kimentek az istállóba Bátorért s a kutya vidám ugatással fogadta kis gazdáját. Csitították mindenképen, nehogy a szomszédban valaki meghallja és gyanakodjék; aztán betették Bátort a kocsiba, ami az éjjeli pihenés után semmiképp sem volt kedvére a kutyának, mert most inkább szeretett volna szaladgálni és ugatni. De végre mégis lecsitították, Imrike és János gazda is felültek a kocsira s elindultak.

Gyönyörű őszi reggel volt, az ég tiszta, a levegő nem igen hideg. A faluban még csöndes volt minden s csakhamar minden baj nélkü kijutottak a házak közül a falu végére, hol már csak egyes csürök és elszigetelt kis házak állottak. Bátor azonban ismét nyugtalanogni kezdett s a mint egy-egy madarat fölrepülni látott, hangosan ugatott.

— Csitítsd azt a nyugtalan állatot, szólt János gazda türelmetlenül. Hátha az a bolondos Miska épen itt kóborol s keresi Bátort? Ámbár azt sem igen bánám, — mert ha én a lovaik közé vágok, ember legyen, aki utolér.

De alig mondta e szavakat, tisztán hallható volt, hogy valaki szalad és kiáltoz utánok, hogy álljanak meg. János gazda bosszusan dörmögé:

— Bizony bizony, végre mégis kiszül hogy utánunk jönnek. No, Imrike, ha csakugyan utolérnek, akkor aztán védelmezd magadat és bizonyítsd be, hogy ez a Bátor csakugyan a tied, mert nem szeretném, ha azt hinnék, hogy én valami lopott jóságot segitettem elrejtteni. Szép dolog

volna, ha az emberek azt mondanák, hogy Szücs János gazda tolvaj.

— De hiszen Bátort nem vehetik el tőlem, Bátor az enyém! szolt Imrike határozott hangon s magához szorította kedvenczet.

Ezalatt a kiáltozás mindinkább hallhatóvá lett s a szürkületben látni is lehetett egy embert, ki teljes erejéből szaladt a kocsí után.

— Nézz jól oda, hányan üldöznek, kicsodák? szolt János gazda.

Imrike szeméihez emelé kezét s néhány másodpercig megfeszítetten tekintett hátrafelé, aztán örömmel fölkiáltott.

— Hiszen nem üldöznek! Aki utánunk szaladt, az Jóska, a János gazda fia. Ó integet, hogy álljunk meg.

János gazda megállítá a lovakat s maga is odatekintett.

— Csakugyan! Ez az én fiam. Ugyan mi baj történhetett, hogy így hanyathomlok rohan utánunk?

— Édes apám! álljanak meg, édes apam! kiáltott ekkor Jóska tele torokkal, mialatt szelésebesen futva közeledett a kocsí felé.

— Nos, mi baj? Mért rohansz utánunk, mint a fürgeteg? kérde János gazda, mikor Jóska végre odaért.

— Mindjárt megmondom . . . csak egy kicsit lelékezethez jussak . . . ugyan csak szaladtam ám . . . azt hittem, már utól sem érem.

— De hát miért jöttel utánunk? Valami baj történt?

— Baj nincs . . . hanem kis vendégünk ott hagyott nálunk valamit; mikor régi ruháit, melyeket nálunk levetett, el

akartam tenni a padlásra, hát egyik zsebében ezt a fényes aranyat találtam. Ugy gondoltam, hogy erre bizony még szüksége lehet, mert aligha sok fölösleges pénze van s ezért szaladtam édes apámék után. Hála istennek, utól is értem. Itt az arany.

— Jól cselekedtel, édes fiam, derek gyerek vagy! szolt János gazda s elégedetten megveregette fia vállát. Ezt már szeretem, látszik, hogy becsületes szived van, ember lesz belőled. Fogd, Imrike, ez a te aranyod.

Imrike melegen megköszönte a derek Jóska szép tettét, aztán barátságosan elbucsztak s a kocsí tovább haladt.

(Folyt. követc.)

A K A K U K.

— Természettudományi leírás. —

Elbeszéli maga a kakuk.

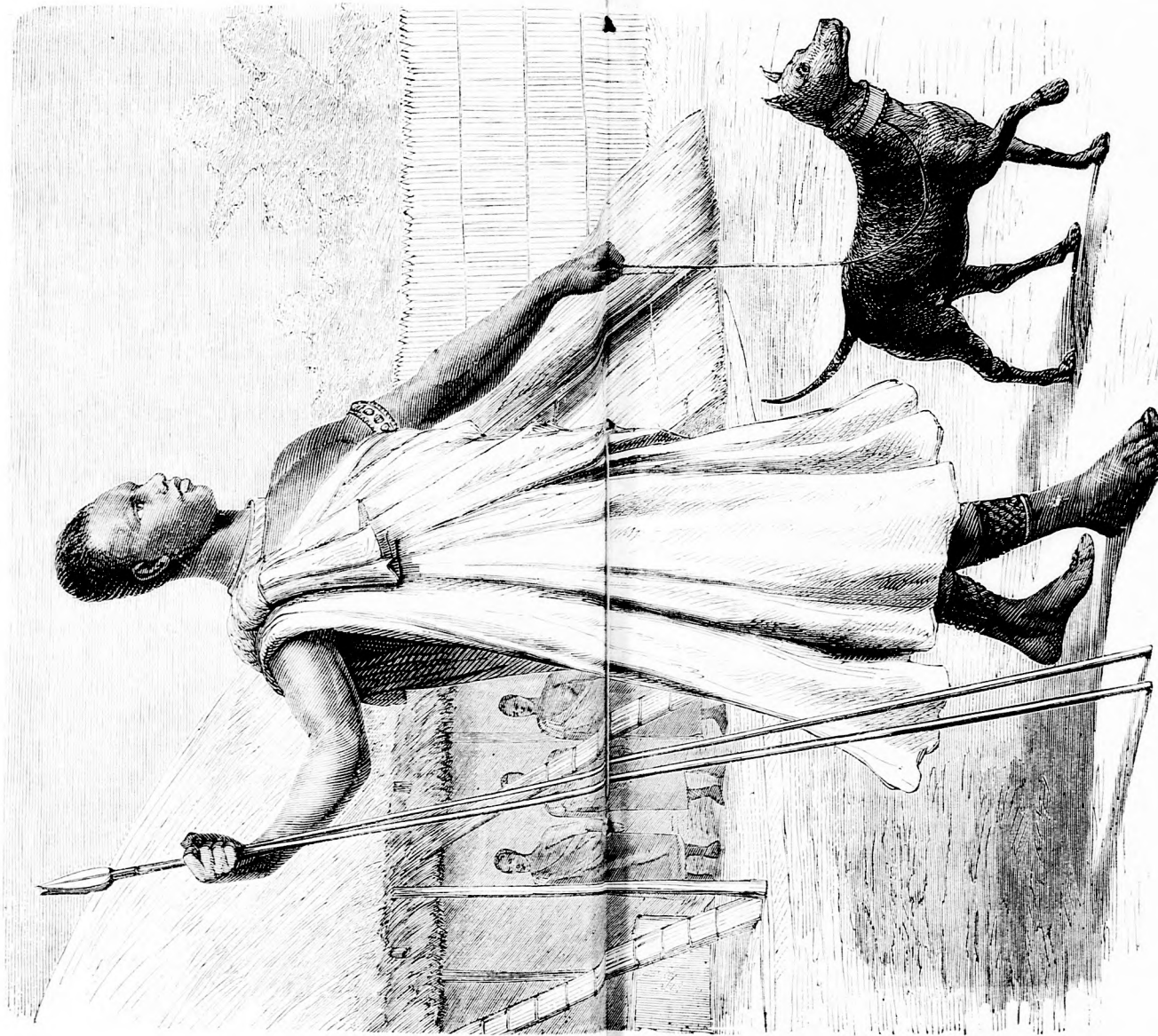
(Képpel a 128. lapon.)

HA én, a kakuk, bátorkodom életem rajzát, kedves kis olvasó, eléd terjeszteni, ne tulajdonítsd ezt hiúságnak, mert igen jól tudom, hogy én csak kis madar vagyok; de tudom, hogy ti, kis olvasók, a szegény kakuk iránt igen érdeklődtök, mihelyt az árnyas erdőben epret vagy virágot szedve az élénk »kuku! kuku!« felkiáltással üdvözöllek, s bele nem fáradtok engem hívni, ha az erdő mélyéből válaszolok. Mégis, ámbár ily jó ismerősök vagyunk, ti nem ismertek engemet. Avagy láttál-e már engem valaha szemtől szembe? Bizonyára nem, mert az ember tekintetének ritkán mutatom magamat, es ha véletlenül egy-egy vadász, favágó vagy pásztor meg nem lepne, nem sokat tud

natok rólam. De éppen azért, mert te, kedves olvasó, anélkül hogy közelebbről ismernél, az erdőben oly barátságosan üdvözölsz engem, híven és lelkiismeretesen elmondok magamról mindent, hogy jövőben egy valóban jó ismerősnek kiálthass vigán: »kakuk! kakuk!«

Először tehát: milyen családból származom? mert nálatok rendesen ez a főkérdés. A kúszók rendéhez tartozom, és mivel lábujjaimat előre ép úgy mint hátra forgathatom, a forgékony ujuak csoportjába soroztak. Ámbár a ti közmondások szerint — »ruha teszi az embert« — külsőm után nem tartozom fajom nemesebb családjaihoz, mint például a kakadu, a tarka harkály, a jegér stb., melyek gyönyörű tollazat által tűnnek ki; de még sem állok oly alacsony fokon, mint némely rokonom, pl. a fekete harkály, mely csupa feketébe öltözik. Meglehetősen karsu legény vagyok, 14—15 hüvelyk hosszú, azonban hosszú farkam és szárnyaim miatt még nagyobb látszom, úgy hogy a nagyobb erdei madarakhoz számítom magamat. Míg barátaim, a harkályok négyszögletű, ékded csőrrel bírnak, az én csőröm kevésbé görbült, álkapezám mélyen szív-alaku-

lag hasított, miért is csőrömet nagyon szélesre tudom kinyitni. Ami pedig a ruházatomat illeti, az én családomban is van divat, azon különbséggel, hogy mi nem a

ruha szabását, csak a színt változtatjuk, s azt is csak lassan, bizonyos évek lefolyása után. Kicsinyeim közül némelyek fejükön és hátukon barnás foltokat, nya-

kukon két fehér, lenese-nagyságu foltot viselnek, s ismét mások barnás helyett inkább feketés-szürke tollazatot hordanak.

A him kakuk hátán sötét hamvas-barna toll-öltönyt visel. A láb fehér ugyan, hanem barnás-sárga vagy feketés-barna sávolyokkal is tarkított. A nyakra való, mely a torkot, nyakat és a mellet takarja, szintén hamvas-szürke tollakból áll, de fehérebb és tisztább mint a hát-tollazat. Ha most már, szíves kis olvasó, szájamat narancs-színűnek, szemgolyómat világos-sárgának s lábujjaimat szintén sárgának képzeled, úgy előtted állok, mintha színezett arczképem volna a kezekben. Jóllehet kakukné asszonyságot alig lehet első pillanatra férje urától megkülönböztetni, mégis sok tekintetben már elüt tőle. Nem tekintve azt, hogy kicsinyebb, nyakán vereses vagy rozsdás-sárga tollazatot hord, farkán, hátán és szárnya tövében barnás folt látható; s e tollazata különösen fiatal korában igen élénk. Minél öregebb a kakuk, annál inkább elveszti jellemző tollszínezetét, s az élénk színű tollazat többé kevesbbé egyszerű barnává válik, annyira, hogy sokan vannak, kik a vörhenyesbarna öreg kakukot fajunk egészen külön álló családjának tartják.

Eddig talán azt hitted, kis olvasóm, hogy csak a fecske, gólya és a daru tartoznak a vándormadarakhoz. Pedig mi kakukok is vándormadarak vagyunk. Mihelyt zordon napjaival beáll az ősz, eddigi hazánkból elutazunk messze fekvő deli országokba; ámde visszatérünk, mihelyt elhagyott hazánkban virulni kezd a gyöngyvirág és a kükörics.

Mihelyt a tél szomoru napjait nálatok a győzelmes tavasz megszelidíti, Afrika bensejében felütött téli szállásunknak istenhozzádót mondunk, és a légben az oczeán felett útmutató nélkül repülve sietünk vissza régi szeretett hazánkba. Ekkor a zöld lombos erdőben, a fák koronái közül hallatjuk élénk, vig dalainkat; akkor eljősz te is, kis olvasó, és szíves üdvözetet mondasz a visszatérteknek. A berkeket, bokrokat újra bekalandozzuk s felkeressük régi kedves tanyánkat. Ekkor örömben és jó kedvemben nevetem neha késő estig kiabálom, olykor százszor is egymás után, a nélkül hogy helyemet változtattam volna; igen; néha annyit és oly hangosan kiabálok, hogy rekedt leszek, — mert hát én, mint beszéllek, vad legény vagyok, ki mindent mohósággal s rendetlen sietséggel üzök, és a mellett meg oly félénk, oly ijedős, hogy minden virágszedő gyermek messze kergethet. Igen ügyetlen gyalogoló vagyok, s a földön csak nehézkesen és felszegen bírok botorkálni; a magasság, a lég az én elemem. Felülök a magas fa tetejére, egy erős agra, honnét messzire elláthatok, mert emberben s állatban nem bírom; az elővigyázat természetemmé vált. Azért az erdő egyetlen lakójával sem élek szo-

rosabb barátságban. Sajnos, meg kell vallanom, barátságtalan ficzkó vagyok, még a legközelebbi rokonaimat sem szenvedhetem közelemben.

Mint mondám, a lég az én elemem. Nyilsebességgel repölök ki a fák ágai és a sűrű bokrok közül; a levegőben biztonságban érzem magamat, s azért lépek oly ritkán a földre. Láttál-e már, kis olvasó, egy karvalyt, egy vércsét a légben röpködni? Ha igen, akkor hü képet nyertél rólam is; én is úgy kóválygok, ha a fateőt elhagyom.

(Vége következik.)

A HŐS NYÁRI LŐRINCZ.

(Képpel a 116. lapon.)

HAJDANÁBAN, háromszáz esztendővel ezelőtt, szomoru uapok jártak szép magyar hazánk fölött. A török tömémentlen seregekkel borította el az országot s pusztított, rabolt, a sokkal gyöngébb magyar hadakat pedig lemészárolta. De ha győzött is, nem könnyen jutott hozzá, mert voltak olyan jeles magyar hősök, akik köröm-szakadtig védtek az országot a török ellen és ugyancsak sok török lakolt halállal, míg egy-egy magyar vár az ellenség kezébe került.

Ilyen jeles hős volt Nyári Lőrincz is, ki Szolnokvárának volt parancsnoka. A várnak most már kevés nyoma, de akkor igen erős bástyái és falai voltak; lőpor és eleség is volt bőven de katonája kevés volt. Nyárinak mindössze nyolcz száz, a török pedig Ali basa vezérlete alatt huszezer emberrel ostromolta a várat. De még azzal a kis sereggel sem félt volna a hős Nyári, ha mindnyájan magyarok lettek volna; de csak a kisebb része volt magyar, a többi pedig német, olasz és más idegen zsoldos katona.

Ali basa, mikor seregével a várat ostrom alá vette, azt hitte, hogy egy-két nap alatt beveszi; de Nyári éjjel-nappal talpon volt, biztatta, bátorította embereit s az ostrom már sokáig húzódott és a törökök mégsem tudtak boldogulni; akárhányszor rohanták meg a falakat, mindig visszaverték őket. Végre azonban megtudta a ravasz Ali basa, hogy a várban nemcsak magyarok, hanem idegen katonák is vannak; titkon tehát ezeket ígéretekkel, fenyegetésekkel megnyerte, úgy hogy az olasz és német katonák nem akartak többé harcolni, hanem követelték Nyáritól, hogy adja föl a várat a töröknek.

A hős Nyári keményen rendre utasította a gyávákat, — de ezek nem sokat törődtek a dologgal s mindjárt az első éjjel aztán megszöktek a várból és értesítették a török vezért, hogy most már alig egy-két száz ember van a várban, könnyen beveheti.

Nyári Lőrincz, mikor megtudta, hogy katonáinak nagyobb része megszökött, látta, hogy a várat többé meg nem védheti; de azért mégsem adta meg magát, hanem megfogadta a hű magyar kis csapatral, hogy utolsó csöppig védik a várat és hős halállal fognak meghalni. Minden embernek kijelölte helyét, ő maga pedig fölvette diszruháját és várta a török támadását. Ali basa nem is késett sokáig; az egész roppant török sereg a vár falára rohant. Nyári és kis csapata a kapunál gyültek össze s mikor már látták, hogy a várat nem lehet megmenteni, Nyári kinyitatta a kaput és az ellenségre rohant. Isszonyu pusztítást vittek végbe a törökök közt, de végre is az ellenség sokkal nagyobb szamu volt, a kicsinyke magyar csapat utolsó emberig elesett s maga Nyári tizenkét sebből vérezve rogyott a földre.

Ali basa nyolcz ezer embert veszített a harcban s midőn bevonult a várba, csodálkozva látta, mily kicsinyke csapat védelmezte oly hősiesen. Az ilyen hősi

vitézséget Ali basa még az ellenségben is nagyra becsülte s rögtön oda lovagolt, ahol látta, hogy Nyári Lőrincz elesett; látni kívánta a jeles magyar vitézt. És ime! a tizenkét sebből vérező Nyári még élt s Ali basa megparncsolta, hogy a hős magyart senkise merje bántani, hanem ápolják gondosan, hogy fölgyógyuljon sebeiből.

Nyári Lőrincz hősi tettét pedig a történetírók följegyzeték, hogy tanuljunk meg belőle, miként áldozza föl az hőslelkű magyar ember még életét is hazájáért!

EGY SZERECSEN KIRÁLY.

(Képpel a 120—121. l.)

Élső pillantásra bajos elhinni, de azért mégis igaz: ez a fekete legény valóságos király, egy afrikai szerecsen néptörzs királya. Koronája nincs, sőt még azt sem szégyenli ő fekete felsége, hogy meztláb kell járnia, mert a csizmát híreből sem ismeri egész öltözéke egy ingformán felkötött bő lepedőből áll; de azért mégis király s oly zsarnok, hogy tetszése szerint öldösteti le szegény alattvalóit.

Egy utazó, Speke kapitány, ki nem régen Afrikában járt az ottani vad szerecsen népek közt, sok érdekes dolgot beszél Mitéza néger királyról, kit meglátogatott és le is rajzolt s ki mai ábránkon látható. A fekete király eleinte kissé gyanakodva fogadta a vendéget, mert a szerecsenek nem szeretik az európai fehér embert; de Speke kapitány csakhamar megnyerte Mitéza király bizalmát, annyira, hogy a király még vadászatra is vitte magával. A vadászaton nagyon csodálkozott a szerecsen király, mikor az európaiak puskáját látta s ugyancsak megijedt az első dörrenésnél; de aztán kíváncsian közeledett és szeretett volna megismerkedni a fegyverrel.

Speke kapitány, ki tudományos buvárkodás czéljából járt ama tájakon, vitt

magával mindenféle tárgyakat, melyekről tudta, hogy tetszenek a szerencséneknek, különösen késeket, kendőket, tükröket, csillogó színes üveg ékszereket; efféléket a tudatlan négerék nem tudnak készíteni s ha valamikép hozzájutnak, szívesen ad-

nak érte drága elefánt csontokat és egyéb értékes tárgyakat. Speke kapitány tehát hogy Mitéza király kedvét megnyerje s aztán szabadon járhasson szerte az országban, ajándékozott neki sokféle apróságot s ezek közül a szerencsen királynak

MOLLY A CSIMPANZ MAJOM. (Lásd a 126. lapon.)

különösen a pápaszem és a gyufa okozott nagy gyönyörűséget, nem tudta eltitkolni bámulatát, mikor látta, hogy a gyufa mily gyorsan ad tüzet, míg nekik, ha egyszer valamikép elhamvadt a tűzők, oly nagy bajba kerül azt ismét meggyújtani.

De leginkább tetszett a zsebora, melyet Speke kapitánynál láttak: ezt a fekete király szerette volna megkapni, de a kapitány persze nem adhatta oda, mert magának is nagy szüksége volt rá. — Egyszer a szerencsen uralkodó maga is meg-

látogatta a kapitányt, kinek kunyhójában ugyancsak bámulta a különféle eszközöket, melyeket a »fehér ember« magával hozott. Ó felsége szeretett volna egyetmást ellopni, s majd a puskához, majd a rajzeszközökhöz nyult s aztán nagyon esodálkozott, hogy Speke kapitány nem enged semmit elvinni és nem teljesíti a király kívánságát úgy, mint szerencsen alattvalói, kik nagy megtiszteltetésnek veszik, ha királyuk valamit elvesz tőlük.

VIHAR A PUSZTÁN.

(Képpel a 117. lapon.)

MÉG az imént szép idő volt!
A légben pacsirta dalolt,
Az ég tiszta volt és fényes,
Vigan legelt gulya, ménes.

Csikós vigan füttyörészett,
Puha fűvön heverészett.
Mellette Bojtor kutyája
Volt neki csikós bojtárja.

Hágott a nap delelőre,
S Bojtor a ménes hű öre
A kuthoz terelte lassan,
Hogy a csikós itathasson.

Egyszerre csak borulni kezd,
Nappól így lett hirtelen est.
Szellő helyett szélvész nyargal
A puszta végig haraggal.

A ló, csikó össze vegyül,
A sörénye vadul repül,
Csapkod a csikós gubája
A mint a szél megezibálja.

Sötét felhő tornyosodik
A rónaság háborodik
Éjszaka kezd ráborulni
Nehéz esőpek kezdenek hullni.

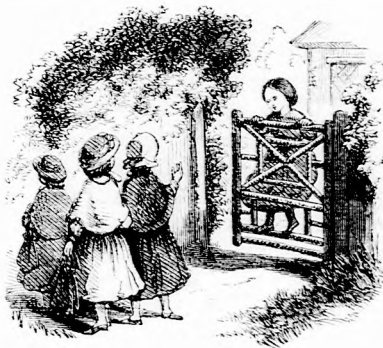
Bömböl a szél, zápor szakad,
Villántól az ég meghasad,
S mennydörgése hatalmasan
A síkságon végig harsan.

VIRÁGREGE.

OH TE piezi, piezi lány!
Kisebb mint a tulipán.
A könyve is piezurka
Himporral van megírva.
De bár milyen esőpeeske
A kis lány
Már kell neki könyvecske.
Bíz ugy ám!

BUCSUZÁS.

ISTEN áldja, Isten áldja!
Minden jókat Á' szolgája!
Holnap mienk a szerencse
Isten önnel, kedves Lenke!

MOLLY, A CSIMPANZ MAJOM.

(Képpel a 124. lapon.)

A MAJMONK sokféle faja közt a legügyesebbek közé tartozik a csimpanz vagy simpanze, melyet azonban mi csak igen ritkán láthatunk, mert a csimpanz nagyon nagy meleget szeret s a mi hideg éghajlatunk alatt többnyire elpusztul.

Egy állatkerben volt nem régen egy csimpanz majom, melyet Mollynak kereszteltek s mely tréfáival sokszor megnevetteté a látogatókat. Egy festő, ki a ritkább állatokat gyűjtötte rajzgyűjteményébe, Molly barátunkat is leakarta rajzolni; oda ült tehát a majomkalitka elé és szorgalmasan dolgozott. Molly ugy látszik, észrevette, hogy itt vele valami fontos dolog történik s szépen csöndesen viselte magát, mintha azt akarta volna, hogy a festő jól eltalálja arczképét.

Egyszer a festő néhány percze távozott, a rajzot azonban nagyon közel hagyta a majomkához s mikor visszajött, ijedten vette észre, hogy Molly kezei közé kapta a rajzot s azt veszedelmes módon forgatja és nézegeti, a másik kezében pedig Molly az írót tartotta s a papír tiszta oldalára mindenféle macska-vakarásokat rajzolt s ugy látszék, nagyon meg volt elégedve saját művével. Csak nagy bajjal lehetett tőle a rajzot visszavenni.

Különösen szerette Molly a katonák fényes esákóját s addig nem nyugodott, míg valahol egy bádoggal nem kapott. Amint aztán egy katonát megpillantott, ő is fejébe nyomta a pléh kannát s oly büszkén hordozta, mint valami generális. Egyszer pedig meglátott valakit palaczkból inni és azóta semmiképen sem akart másként inni, mint palaczkból; adtak tehát neki egy ócska üveget s ezt aztán Molly nagy gyönyörűséggel tartja kezében és iszik belőle, akár szomjas, akár nem.

AZ ÚJ SZOMSZÉDOK.

(Képpel a czímlapon.)

NÉZZ oda Palika!
Mondjad csak, hogy mi a?
Rigóka az biz a,
Vele van két fia.

Valjon hol jártatok?
Hát hol van apátok?
— Az apát elfogták,
Piaczon eladták.

Most árván, özvegyen
Ülünk a fészekben,
S kívánunk ti nektek
Bánatos jó reggelt.

Ne bánkódj kis rigó,
Ne légy te szomorú
Apátok' megvesszük,
Hozzátok ereszzük.

Kis Értesítő.

A „Gólya“-féle pálya-földadványra beérkezett művek nagy számmal összegyűlvén, azokat e héten fogom gondosan átolvasni s közülök azon hármat, amelyeket belátásom szerint legjobbaknak tartok és itélek, a »KIS LAP« 10. számában közölni és a kitűzött jutalomban részesíteni.

Ugyanakkor jelen meg „**Forgó bácsi postája**“ s a szótalányok megfejtőinek névsora is.

Addig is, Ég veletek!

Forgó bácsi.

IBOLYÁS KATA.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Népdalra alkalmazá Kohányi bácsi.

Lassan

Az er - dő - ben o - da át, o - da át,
 Az i - bo - lyát el - a - dom, el - a - dom
 Meg - fő - zöm a hú - socs - kát, hú - socs - kát.
 És ám bá - tor ke - ves - ke, ke - ves - ke
 De a húst, azt nem le - het, nem le - het

Ott szed - tem az i - bo - lyát, i - bo - lyát;
 Ma dé - lig a pi - a - czon, pi - a - czon.
 A hu - socs - ka le - vest ád, le - vest ád,
 A bo - rocs - ka, le - ves - ke, le - ves - ke:
 Ne - ked - meg - e - mész - te - ned, e - mész - te - ned.

A ga - ra - bóm ko - sa - ram I - bo - lyá - val
 S ha el - ad - tam, ve - szek majd Húst, bort és ke -
 Spi - ri - tom a ke - nyér - két, Ez lesz csak a
 Ne - ked sok e - rőt ad ám Ugy - e, be - teg
 S így a hús - ból mi le - szen? Hát csak ma - gam

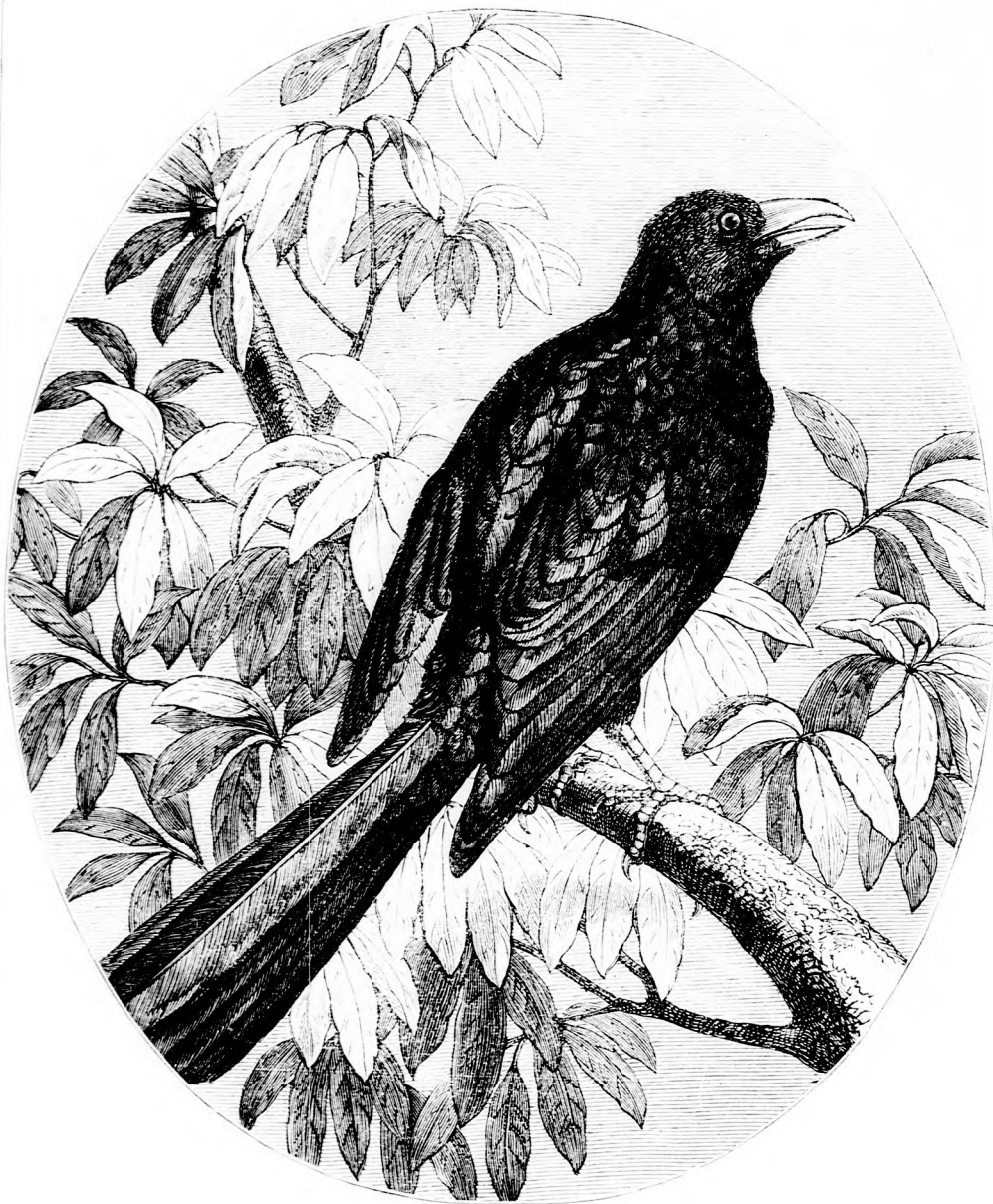

te - le van, te - le van;
 nye - ret rajt', kenye - ret rajt.
 jó e - béd, jó e - béd.
 jó a - nyám, jó a - nyám?
 meg - e - szem, meg - e - szem.

földad-
szám-
héten
szülök
tásom
és ité-
mában
an ré-

orgó
nyok

ási.

A KAKUK. (Lásd a 119. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.